

Я спиняти тебе не буду...

Кость Герасименко

Я спиняти тебе не буду.
Ти прохोдь. Не спиняйся. Йди.
Прийде вересень і повсюди
Вкриє листям твої сліди.
Ти прохोдь, як проходить літо,
Щоб в дощі не вертати знов,
Мною вигадана і пригріта,
Мною й висміяна любов.
Бачиш, як все кінчатись може!
Листя стелиться на льоту...
Чому стала ти так не схожа
На далеку, інакшу, ту?
Недосяжну, легку, співучу,
До якої брести й брести,
Для якої б горіти, мучитись,
Взяти б море і принести,
Взяти б небо і тихо-тихо
Опустить і сказати: візьми...
Й вартувати тебе від лиха
Під зачиненими дверми?
Може, скажеш, що ми, поети,
Легкодумні усі, пусті?
Тягне серпень свої тенета
На дерева вже золоті.
І у мареві золотому
Я скажу тобі (не забудь!):
Я про все забуваю тому,
Щоб пізніше спокійним быть,
Щоб тоді, коли ти до другого,
Певно, виїдеш по весні,
Я б згадав про твою округу,
Як в якомусь смішному сні.
Я б не думав про це ніколи,
Я б навіки забув про шлях,
Та виходить, що сила волі
Нам потрібна і в цих ділах.
Пройдуть вересень...

жовтень... грудень...

Заметуть, занесуть сліди.

Я затримувать вас не буду:

Вам — туди, а мені — сюди.

1940